

РЕШЕНИЕ

№ 10222

гр. София, 15.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЦВ. М.

при участието на секретаря Т. Ц.

като разгледа докладваното от ЦВ. М. Гражданско дело № 20221110159341 по описа за 2022 година

Предявен е конститутивен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно на извършеното със заповед № 56/01.09.2022 г. на управителя на „.... прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца и неговата отмяна.

Ищецът Е. С. К. твърди, че по силата на трудов договор № 77/20.01.1986 г. е бил в трудово правоотношение с ответника „...., в рамките на което е изпълнявал длъжността „машинен оператор, обработчик каучук“, на която е бил преназначен по силата на допълнително споразумение от 02.01.2020 г., като със заповед № 56/01.09.2022 г. същото е било прекратено, на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ – по взаимно съгласие. Поддържа, че никога не е давал съгласие за прекратяване на трудовото правоотношение на посоченото в заповедта основание, нито е получавал от работодателя си подобно предложение, което да е приемал, поради което счита, че извършеното с оспорената заповед № 56/01.09.2022 г. такова е незаконосъобразно. В тази връзка посочва, че на 01.09.2022 г. управителят на „.... и съпругата му Боряна Колева са посетили дома му, за да му предоставят за подпис документи във връзка с прекратяване на трудовото му правоотношение поради предстоящото закриване на предприятието на ответника, като на 05.09.2022 г. те отново са го посетили, за да му връчат и оставят екземпляр от вече изготвената заповед № 56/01.09.2022 г., от която с учудване впоследствие е установил, че вписаното в нея основание за прекратяване е по взаимно съгласие на страните. Сочи, че подписването на процесната заповед от негова страна се дължи на въвеждането му в заблуждение от страна на ответника, че прекратяването на трудовото му правоотношение ще се извърши на основание чл. 328, ал. 1, т. 1 КТ – поради закриване на предприятието, а не на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ – по взаимно съгласие, както е вписано в нея. Изяснява, че страда от вродено увреждане на очите и зрението – пигментен ретинит, поради което не е способен да прочете и подпише написан текст, с оглед на което не е разбрал, че в действителност вписаното в процесната заповед основание се различава от съобщеното му такова от страна на управителя на „.... Заявява, че никога не е формирал и изразявал воля за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие, нито е отправял молба до ответника в този смисъл, поради което оспорва да са били налице предпоставките на чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ. Допълва, че през цялото време у него е съществувало убеждение, че предстои закриване на предприятието и съкращаване на

служителите в него, като тези свои впечатления е формирал при предварителните си разговори по телефона с управителя на ответното дружество – Д. К., с който са изградили добри отношения и взаимно доверие помежду си, тъй като е негов дългогодишен служител. По изложените съображения отправя искане извършеното със заповед № 56/01.09.2022 г. прекратяване на трудовото му правоотношение, на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ – по взаимно съгласие, да бъде признато за незаконно и да се отмени. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът „....“ е подал отговор на исковата молба, с който оспорва иска при твърдението, че същият е предявен за първи път едва с уточнителната молба от 17.11.2022 г., т. е. след изтичане на давностния срок по чл. 358, ал. 1, т. 2 КТ, което счита за самостоятелно основание за отхвърлянето му. Поддържа, че от страна на ищеца е подписана и отправена молба за прекратяване на трудовия договор помежду им по взаимно съгласие, позовавайки се на такава от 01.09.2022 г., посочвайки, че датата и подписа върху нея са изписани лично от него. Не оспорва, че на 01.09.2022 г. изпълнителният директор на дружеството и съпругата му – Боряна Колева са посетили ищеца в дома му, но счита, че това обстоятелство е ирелевантно, тъй като няма правно значение къде точно е подписана молбата за прекратяване на трудовия договор. Счита, че ищецът не е недееспособен, както и че очното заболяване, от което страда, не представлява пречка да прочете и възприеме текста на процесната молба от 01.09.2022 г. В тази връзка посочва, че на 08.11.2022 г. ищецът се е явил лично в предприятието на ответника, където е получил оформената си трудова книжка и фишовете за изплатено обезщетение за платен отпуск за м. януари и м. февруари 2022 г., за което собственооръчно е подписал декларация, върху която е изписал текст и е положил подписа си. Не оспорва, че въпреки намаленото зрение на ищеца същият е изпълнявал над 35 години длъжността „оператор на машина“. Твърди, че К. не е подписал молбата вследствие на упражнена спрямо него принуда или заплашване, като пояснява, че той е положил подписа си незабавно, както и че не е релевирали възражения при връчването на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение на 05.09.2022 г., нито е поискал допълнително време, за да се запознае с помощта на своите близки с текста на молбата. Намира за ирелевантни изложените от ищеца в исковата молба твърдения относно формираната у него субективна представа относно основанията за прекратяване на трудовото му правоотношение. Поддържа, че е налице взаимно и ясно изразена воля от негова страна за прекратяване на същото, на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ – по взаимно съгласие, тъй като с полагането на положителна резолюция върху молбата от страна на ответния работодател, последиците от прекратяване на трудовото правоотношение следва да се считат за настъпили, като последващата промяна във волята му не опорочава първоначалното му изявление. Допълва, че поради техническа грешка в заповедта е посочена различна дата на сключване на трудовия договор между страните, като коректната такава следва да е посочената от ищеца – 20.01.1986 г., а не 01.07.2021 г., като не излага твърдения относно съществуването на друг трудов договор между страните. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявения иск. Претендира и разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С определение от 07.03.2023 г. съдът е отделил за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата относно наличието на съществувало между страните трудово правоотношение, чийто правопораждащ юридически факт е трудов договор /заповед за назначаване/ № 77/20.01.1986 г., в рамките на което ищецът е изпълнявал длъжността „машинен оператор, обработка на каучук“ при ответника, като считано от 01.09.2022 г. същото е било прекратено с процесната заповед № 56/01.09.2022 г.

Нещо повече, така отделените за безспорни факти се подкрепят и от данните,

съдържащи се в материалите от трудовото досие на ищеца К. – трудов договор /заповед за назначаване/ № 77/20.01.1986 г., множество допълнителни споразумения към него, последното от които е от 01.04.2022 г., както и трудовата му книжка, съдържаща отразяване относно продължителността на трудовия му стаж в „.....“, както и относно прекратяването на трудовото му правоотношение с дружеството, считано от 01.09.2022 г., на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ – по взаимно съгласие.

От представената молба от 01.09.2022 г., адресирана до управителя „.....“, се установява, че от страна на ищеца Е. К., заемащ длъжността „машинен оператор, обработка на каучук“, е отправено искане да бъде освободен от заеманата от него длъжност по взаимно съгласие, на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, считано от 01.09.2022 г., като видно от резолюцията в горния ляв ъгъл на документа, същата е достигнала до ответния работодател, който е отговорил положително, полагайки ръкописния текст: „Да! Съгласен съм“, датата „01.09.2022 г.“, както и подписа си, ведно с печата на дружеството.

Видно от мотивите на заповед № 56/01.09.2022 г. за прекратяване на трудов договор № 77/01.07.2021 г., трудовото правоотношение с Е. К. е било прекратено, на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ – по взаимно съгласие, считано от 09.01.2022 г., като връчването на същата ищецът е удостоверил с подписа си, чието авторство той не оспорва.

Представени са още 4 броя експертни решения на ТЕЛК съответно от 10.11.2011 г., от 07.10.2014 г., от 09.11.2017 г. и от 04.12.2020 г., установяващи, че на ищеца Е. К. е определена трайно намалена работоспособност, без чужда помощ, поради намалено централно зрение на двете очи, без да е изключена възможността за работа на машина.

На 09.09.2022 г. ищецът Е. К. е сезирал „Инспекция на труда“ – Софийска област с оплакване във връзка с начина на прекратяване на трудовото му правоотношение от страна на „.....“, излагайки доводи за въвеждането му в заблуждение относно конкретното основание за това, и отправяйки искане за извършване на проверка по случая.

С покана от 03.10.2022 г. управителят на „.....“ е поканил ищеца Е. К. да се яви в дружеството на адрес: „.....“, в срок от 3 работни дни, за да получи трудовата си книжка, оформена съгласно чл. 350, ал. 1 КТ.

По делото не се спори, че на 08.11.2022 г. ищецът Е. К. е декларирал получаването на трудовата си книжка от бившия си работодател, надлежно оформена, заверена и подпечатана с печат на дружеството, който факт той е удостоверил с подписа си, като е получил в брой и дължимите му суми, начислени с фиша за заплата за м. януари и м. февруари 2022 г., който факт той също е удостоверил с подписа си.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетелите С. С.а К.а и Б. П.К.

Свидетелката С. К.а разказва, че като на сестра на ищеца е формирала впечатления относно трудовата му дейност при ответника, където е преминал целият му трудов стаж. Посочва, че с работодателя си Е. е бил в добри отношения и работата му е протичала нормално до момента, в който му е донесена за подпис заповед за прекратяване на трудовото правоотношение помежду им. Заявява, че брат ѝ не е имал намерение да подава молба за напускане, но е споделял пред нея, че напоследък дружеството не е имало работа, поради което може да бъде съкратен в случай, че преустанови дейността си. От разговора си по телефона с него свидетелката е разбрала, че шефът му е донесъл заповед за съкращаване, но когато по-късно дъщеря ѝ прочела съдържанието на заповедта, се установило, че основанието за прекратяване на трудовото правоотношение е по взаимно съгласие. Разказва още за проведен телефонен разговор с шефа на брат си, в който той отрекъл да го е съкратил по взаимно съгласие, като е заявил, че не се е консултирал с „.....“. Спомня си и за последващ разговор с него, в който той предложил Е. да се яви за получаване на заповедта, с която го съкращава по предпочитания от тях начин, но той отказал, тъй като е чакал да приключи

проверката на „..... От брат си свидетелката знае, че работодателят му заедно с една жена са го посетили в дома му, за да му представят документ за подпис, като след няколко дни отново са отишли, за да подпише още един документ, но той не е прочел какво подписва, тъй като не вижда поради вроден проблем със зрението. Уточнява, че не е присъствала към момента на връчване на документите във връзка с прекратяването на трудовото правоотношение на брат си, но знае, че към този момент нито той, нито майка му, са направили опит да ги прочетат, тъй като е имал доверие на работодателя си.

Свидетелката Боряна Колева разказва, че в качеството си на служител по граждански договор в „..... е придружила управителя на дружеството до дома на Е., за да подпише молбата за напускане по взаимно съгласие. Сочи, че той е бил уведомен предварително от г-н Колев за повода на посещението им, тъй като двамата са провели телефонен разговор, като срещата им е преминала в нормален тон, без той да изрази никакви възражения. Допълва, че Е. не е проявил претенции и впоследствие през м. ноември 2022 г., когато се е явил на място в завода, за да подпише декларацията за получаване на трудовата си книжка и възнаграждението за платен годишен отпуск за 2022 г. Колева уточнява, че не е присъствала на предварителния разговор между управителя на „..... и Е., но е присъствала и при двете посещения в дома му за подписване на молбата и връчване на изготвената въз основа на нея заповед. С категоричност свидетелката заявява, че двамата с г-н Колева са уведомили Е. относно основанията за прекратяване на трудовото му правоотношение, а именно: по взаимно съгласие, без той да е изразил никакви възражения в тази насока. Свидетелката допълва, че многократно ищецът е канен да се яви в офиса на дружеството, но той е отказвал, поради което се е наложило да бъде посетен на място в дома му, което се е случвало и друг път, спомняйки си и конкретните дати на посещенията.

При така приетата за установена фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи.

По иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ.

В съдебното производство за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна доказателствената тежест лежи върху работодателя, който като носител на субективното преобразуващо право да прекрати чрез едностранно волеизявление трудовото правоотношение с работника следва да установи, че законосъобразно го е упражнил, в какъвто смисъл е и разпределената му с доклада по делото доказателствена тежест. От друга страна, проверката на съда относно законосъобразността на уволнението съобразно принципа на диспозитивното начало в гражданския процес следва да бъде осъществена в рамките на наведените с исковата молба възражения и доводи за неговата незаконност, като съдът не може да обоснове решението си на факти, които не са посочени от ищеца, и не може да се произнася по правни и фактически основания, които не са въведени от него с исковата молба. Щом в исковата си молба ищецът не оспорва определен релевантен факт, следва да се приеме, че такъв довод за законосъобразност не е бил своевременно наведен и съответно съдът не следва да се произнася по него /в този смисъл са решение № 216/06.10.2015 г. по гр. д. № 916/2015 г., III Г.О., ВКС и решение № 258/01.07.2015 г. по гр. д. № 909/2015 г., IV Г. О., ВКС/.

В случая, предмет на проверка е законосъобразността на извършеното със заповед № 56/01.09.2022 г. на управителя на „..... прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца Е. К., на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ – по взаимно съгласие, в какъвто смисъл е и изричното удостоверяване в самата заповед /л. 10 от делото/, както и в представената в заверен препис трудова книжка на същия /л. 51-56 от делото/, която ответният работодател надлежно е оформил, вписвайки в нея общо прослуженото време при него, както и основанията за ликвидиране на трудово-правната връзка между страните.

Съгласно посочената разпоредба едно от основанията за прекратяване на трудовия договор без която и да е от страните да дължи предизвестие е по взаимно съгласие, изразено

писмено, като страната, към която е отправено предложението, е длъжна да вземе отношение по него и да уведоми другата страна в 7-дневен срок от получаването му.

Следователно, фактическият състав на посоченото прекратително основание включва наличието на следните предпоставки: отправено от една от страните писмено предложение до другата страна за прекратяване на трудовото правоотношение помежду им по взаимно съгласие; насрещно писмено волеизявление на другата страна за приемане на предложението, изразено в 7-дневен срок от получаване на предложението; уведомяване на отправилата го страна за приемането в този срок. Доказателствената тежест за установяването на посочените обстоятелства лежи върху работодателя, който като носител на субективното преобразуващо право да прекрати трудовото правоотношение с работника следва да установи, че законосъобразно го е упражнил.

В случая, от съдържанието на представената молба от 01.09.2022 г. /л. 34 от делото/, адресирана до управителя на „.....“, се установява, че от страна на ищеца Е. К., доколкото същият не оспорва авторството на положения от негово име подпис върху документа, е отправено писмено искане да бъде освободен от заеманата от него длъжност „машинен оператор, обработка на каучук“ при ответника, считано от 01.09.2022 г. Съдът приема, че така отправеното изявление безспорно има характер на подадено писмено предложение до насрещната страна за прекратяване на трудовото правоотношение между страните, на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ – по взаимно съгласие, като с оглед отразената върху молбата положителна резолюция от 01.09.2022 г., съдържаща ръкописния текст: „Да! Съгласен съм“, може да се направи извод, че предложението не само е достигнало до своя адресат, но също така е било прието от него в 7-дневения срок от получаването му, с което между страните е формирано писмено съгласие за прекратяване на трудовото правоотношение помежду им именно на посоченото в молбата от 01.09.2022 г. основание. В тази връзка следва да се отбележи, че няма пречка съгласието на работодателя да се изрази и чрез връчване на самата заповед за прекратяване на трудовия договор, което следва да се извърши в 7-дневен срок от получаване на предложението, а в случая данните по делото сочат, че от страна на управителя на „.....“ не само е прието отправеното му предложение, но също така той е издал и процесната заповед № 56/01.09.2022 г., която по твърденията на самия ищец, а и с оглед показанията на разпитаните по делото свидетели, му е връчена лично в дома му на 05.09.2022 г. Следователно, налице е ясно и категорично изразена воля за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, както и писмено формирано съгласие за това от страна на ответния работодател, с оглед на което може да се направи извод, че фактическият състав посоченото прекратителното основание принципно се е осъществил. Нещо повече, от страна на ищеца изобщо не се оспорва, че писмената комуникация между него и работодателя му, съдържаща се в обсъдената по-горе молба от 01.09.2022 г., действително се е реализирала, като същият е изградил защитната си теза в процеса единствено въз основа на твърдението, че при прекратяване на трудовото правоотношение помежду им е бил въведен в заблуждение, изразяващо се в създаването на различна представа относно конкретното основание, на което е следвало да стане това, а именно: по чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ, а не по чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, обосновано с довода, че поради увреждане на очите и зрението си - пигментен ретинит не е бил способен да прочете и възприеме съдържанието на предоставените му за подпис документи, поради което не е разбрал, че в действителност вписаното в процесната заповед основание се различава от съобщеното му такова от страна на управителя на „.....“.

В случая, за установяване на посоченото обстоятелство, доказателствената тежест за което принадлежи на ищеца Е. К., в какъвто смисъл е допуснатото в открито съдебно заседание на 01.06.2023 г. допълнение на доклада по делото, обективизиран в определението от 07.03.2023 г., от негова страна са ангажирани единствено гласни доказателства чрез разпит на свидетелката С. К.а, въз основа на които обаче не може да се направи категоричен извод, че в съзнанието на брат ѝ действително е съществувала представа за прекратяване на

трудовете му правоотношение на основание, което е различно от това, отразено в молбата му от 01.09.2022 г., както и в оспорената заповед № 56/01.09.2022 г. Това е така, тъй като без да е била непосредствен участник в събитията, за които разказва, доколкото впечатленията ѝ се основават на телефонен разговор с ищеца, свидетелката К.а заявява, че при посещение в дома му, шефът на брат ѝ заедно с още една жена е донесъл за подпис заповед за прекратяване на трудовото правоотношение помежду им, като няколко дни след това дъщеря ѝ е прочела съдържанието на документите, разбирайки, че вписаното в заповедта основание за това е по взаимно съгласие, а не поради закриване на предприятието. Според свидетелката нито брат ѝ, нито майка му, тъй като са с нарушено зрение, са прочели документите преди да бъдат подписани, като според нея не би било редно Е. да бъде съкратен по взаимно съгласие. В случая, анализирайки така обсъдените свидетелски показания, съдът приема, че същите не допринасят за изясняване при условията на пълно и главно и доказване по делото на твърдяното обстоятелство, че въпреки ограничението в зрението си, ищецът К. не е бил наясно с осъществилото се основание за прекратяване на трудовото му правоотношение, а именно: по чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ – по взаимно съгласие, както е отразено в подписаните от него молба от 01.09.2022 г. и заповед от същата дата. В случая, само въз основа на разказаното от свидетелката К.а не може да се направи извод нито, че между брат ѝ и управителя на „....“ е имало уговорка за прекратяване на трудовото правоотношение помежду им на друго различно от посоченото основание, нито, че същият не е бил наясно със съдържанието на предоставените му за подпис документи. Както вече се посочи по-горе, от една страна в показанията си свидетелката не възпроизвежда свои лични възприятия относно събитията, за които разказва, а споделя информация, която □ е станала известна в телефонен разговор със самия ищец, без да е присъствала в дома му по време на тяхното осъществяване. От друга страна, доколкото източник на така обсъдените свидетелски показания е лице, намиращо се в роднинска връзка с него /сестра/, то разказното от нея следва да се цени с оглед на всички други данни по делото, като се има предвид евентуалната нейна заинтересованост – арг. чл. 172 ГПК. В случая, по делото не са събрани други доказателства в подкрепа на разказаното от свидетелката К.а, че между Д. К. и Е. К. е била постигната неформална уговорка за прекратяване на трудовото правоотношение с последния на основание чл. 328, ал. 1, т. 1 КТ – поради закриване на предприятието, а не на основание чл. 225, ал. 1, т. 1 КТ – по взаимно съгласие, като личната преценка на свидетелката кое счита за редно или не няма отношение към процеса на доказване. Точно обратното, с цел провеждане на насрещно такова по отношение на така посочените обстоятелства, от страна на „....“ също са ангажирани свидетелски показания чрез разпит на свидетелката Боряна Колева, която придружавайки управителя на дружеството по време на срещите му с ищеца, непосредствено е възприела фактите около прекратяване на трудовото му правоотношение. В показанията си свидетелката заявява, че поводът за посещението им е бил окончателното уреждане на отношенията помежду им, като с категоричност свидетелката заявява, че Е. К. е бил запознат със съдържанието на молбата за освобождаването му от завода и конкретно с вписаното в нея основание за това - по взаимно съгласие, без да е изразил възражения в тази насока. Според свидетелката той не е имал възражения нито при второто им посещение в дома му, когато му е връчена за подпис и самата заповед, нито впоследствие при явяването му в завода за получаване на трудовата си книжка и останалите неплатени трудови възнаграждения. Изрично свидетелката заявява, че Е. е проявил разбиране, като двамата с г-н К. са му съобщили конкретното основание, с което той се е съгласил, след което процедурата е продължила, без да знае за уговорка между двамата за прибягване до различно от вписаното в молбата от 01.09.2022 г. основание. В случая, на основание чл. 172 ГПК, също анализирайки така обсъдените показания на свидетелката Колева с оглед евентуалната ѝ заинтересованост, доколкото тя е служител, а освен това и съпруга на управителя на ответното дружество, съдът приема, че данните, които се извличат от тях, изцяло опровергават показанията на свидетелката С. К.а,

а това означава, че с оглед правилото за разпределение на доказателствената тежест, от страна на ищеца Е. К. не е доказано да е бил въведен в заблуждение, че основаниято за прекратяване на трудовото му правоотношение с ответника е различно от вписаното такова в процесната заповед № 56/01.09.2022 г. Както вече се посочи по-горе, по делото не се установява наличието на неформална уговорка между него и управителя на „.....“, при наличието на каквато би могло да се предполага, че за ищеца ще има основание да счита, че трудовото му правоотношение е било прекратено на различно от съобщеното му по време на срещата на 01.09.2022 г. основание, т. е. по чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ. В случая, именно в този смисъл е и собственоръчно подписаната от него писмена молба от същата дата, адресирана до ответния работодател, като предвид положената върху нея положителна резолюция от 01.09.2022 г., следва да се приеме, че именно това е моментът на съвпадане на двете насрещни волеизявления, с което трудовото правоотношение следва да се счита за прекратено. По делото не се твърди, а и не се доказва по отношение на Е. К. да са били налице други обстоятелства от медицински характер, освен ограничението на зрителната му способност, за да се приеме, че същият е бил в невъзможността валидно да формира и изразява волята си, респ. да възприеме последиците от подписване на молбата от 01.09.2022 г. от негова страна, доколкото липсва основание да се направи извод, че съдържанието на документа не му е било съобщено. Тук следва да се отбележи, че този извод на съда не се разколебава от факта, че в процесната заповед № 56/01.09.2022 г. е допусната техническа грешка при изписване на датата на сключване на трудовия договор между страните, който вместо № 77/20.01.1986 г., е изписан като № 77/01.07.2021 г. От една страна това е така, тъй като прекратяването на трудовото правоотношение в хипотезата на чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ настъпва в момента на съвпадането на двете насрещни волеизявления, без изобщо да е необходимо издаването на последващ акт за прекратяване на трудовия договор, тъй като той има само констативно действие, а това означава, че евентуален порок при съставяне на заповедта не влияе на законосъобразността на вече настъпилия прекратителен ефект, считано от 01.09.2022 г. Нещо повече, в случая страните по делото не са били обвързани от повече от едно трудово правоотношение, чийто правопораждащ юридически факт да са различни трудови договори, сключени между тях, за да се приеме, че за ищеца е съществувала неяснота относно конкретния трудов договор, който се прекратява с оспорената заповед № 56/01.09.2022 г., още повече, че с исковата си молба той сам заявява, че единственият трудов договор, който е сключвал с „.....“ е именно № 77/20.01.1986 г.

Тук само за процесуална прецизност във връзка с изричното оспорване на ответника относно неспазването на давностния срок по чл. 358, ал. 1, т. 2 КТ следва да се отбележи, че трудовото правоотношение между страните е прекратено считано от 01.09.2022 г., а исковата молба, макар и изначално нередовна, е подадена в съда на 01.11.2022 г., т. е. в рамките на предвидения 2-месечен срок.

Независимо от изложеното, с оглед вече формираните по-горе правни изводи, че надлежно е изпълнена процедурата по чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, а именно: отправянето от ищеца Е. К. на ясно и недвусмислено предложение за прекратяване на трудово-правната връзка, което насрещната страна е приела, като съгласието за това е обективизирано писмено, то следва да се направи извод, че предприетото прекратяване на трудовото му правоотношение с ответника „.....“ на посоченото основание е законосъобразно извършено.

При това положение, предявеният от Е. К. иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно и отмяна на извършено със заповед № 56/01.09.2022 г. на управителя на „.....“ прекратяване на трудовото му правоотношение, е неоснователен и следва да се отхвърли.

По отговорността за разноски:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК право на разноски има само ответникът „.....“, каквито обаче не се претендират от него, с оглед изричното изявление на

адв. С. в хода на устните състезания по делото, поради което не следва да му се присъждат такива с настоящия съдебен акт. По арг. от чл. 78, ал. 6 ГПК дължимата държавна такса за разглеждане на делото следва да остане за сметка на бюджета на съда.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Е. С. К., ЕГН *****, с адрес: срещу, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, конститутивен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно на извършеното със заповед № 56/01.09.2022 г. на управителя на „.... прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца и неговата отмяна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от днес /15.06.2023 г./ – арг. чл. 315, ал. 2 ГПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____